

1 MEI 1928

No. 9

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Ik ben de ware wijnstok en Mijn Vader is de landman. Alle rank die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg en alle die vrucht draagt, die reinigt Hij opdat zij meer vrucht drage.

Johannes 15: 1 en 2.

DE ZAAIER. *)

Niet zoo heel lang geleden had ik het genoegen in gezelschap van Ouderling John A. Widtsoe, de Canadeesche drie-maandelijksche conferenties bij te wonen. Vóór onze conferenties had Dr. Widtsoe het Noord-Westen bezocht en redevoeringen gehouden over landbouwkunde, land-bevloeiing, land-ontginning en bijbehoorende onderwerpen. Er waren menschen, waaronder velen, die niet tot ons geloof behoorden, die in afgelegene streken woonden en hem wenschten te hooren, want als landbouwkundige was zijn vermaardheid overal bekend. Aldus werd er een vergadering belegd en eenige der bezoekers van de Alberta-Conferentie, waaronder ikzelf, waren ook tegenwoordig. Hij hield een uitstekende rede. Ik heb nog nooit naar een rede geluisterd, waaruit ik zooveel inlichtingen heb ontvangen, aangaande de beginselen van de landbouw. Hij gaf te kennen dat er voor succesrijk landbouwen vijf dingen volstrekt noodig zijn: Ten eerste, grond — er moet grond zijn. Ten tweede moet er lucht zijn. Ten derde moet er zaad zijn. Ten vierde moet er water zijn en ten vijfde moet er zonneschijn zijn. Hij vervolgde en verklaarde waarom het noodig is den grond te „scheuren”, hem fijn te stampen, zoodat de lucht er in kan dringen, hij door en door met koolzuur verzadigd wordt en geheel en al met atmosfeer gevuld. Verder toonde hij aan, waarom het noodig is het zaad in den grond te planten, die aldus is voorbereid. Vervolgens

*) Toespraak gehouden op de October-conferentie 1927, te Salt Lake City, door Oud. Rulon S. Wells.

zette hij duidelijk uiteen dat het noodzakelijk is water te gebruiken, anders zou het zaad niet kunnen groeien; dat ook de zon het moet beschijnen alvorens het een oogst kan opleveren. Hij deed zulks veel vollediger dan ik in staat ben hier weer te geven, maar het meest werd ik verrast, toen hij aan het slot van zijn rede zeide: „Nu zou ik gaarne, voordat wij deze vergadering sluiten, iets van mijn collega, de Heer Wells, hooren, die een practisch landbouwer is”. Ik dacht bij mijzelf, dat is een ietwat vreemde manier om mij voor te stellen, daar ik nog nooit in mijn leven een ploeg in mijn handen had gehouden. Ik had geen vereelte handen van eenig hard werk en mijn spieren waren zacht, ze waren niet hard geworden door dat soort werk; desniettegenstaande gaf ik aan de uitnoodiging gehoor en toen ik opstond, begreep ik, dat per slot van rekening Dr. Widtsoe gelijk had en dat ik werkelijk een practisch landbouwer was. Maar de grond, dien ik getracht heb te bewerken, is de grond van het menschelijk hart. Soms is het zware grond, vol hardheid. Hij moet „gescheurd” worden en zacht gemaakt, alvorens hij bereid is het zaad te ontvangen. Het zaad, dat ik steeds heb geplant, is het zaad des geloofs. Wij noemen dit niet landbouwen, wij noemen het *het zaaien van de zaden des geloofs* — geloof in den Heere Jezus Christus; dat de mensch gelooven zal dat Hij in werkelijkheid de Zoon van God is, Die voor de grondlegging dezer wereld verkozen was om haar te scheppen en te verlossen. Want herinnert wel, dat er een groote raad in den Hemel was bijeengekomen, toen het groote plan van leven en zaligheid onder de kinderen van God werd bekend gemaakt, voordat deze wereld bestond, „toen de morgensterren tezamen vroolijk zongen en alle de kinderen Gods juichten” en, ten einde het plan des Heeren ten uitvoer te brengen, kwam de vraag op: „Wien zal Ik zenden?” En er was een den Zoon des Menschen gelijk, Die opstond en zeide: „Hier ben ik, zend mij. Uw wil geschiede en de heerlijkheid zal U zijn voor eeuwig”. Deze was de Eerstgeborene, Jehova, die de Eeniggeborene van den Vader werd en in het vleesch bekend was als Jezus Christus.

Ik heb den menschen geleerd geloof in Hem te hebben, Die in deze wereld kwam en Die haar schiep en bevolkte met de kinderen van God, dat zij het leven mochten hebben in deze wereld — deze natuurlijke wereld waar wij de ondervinding van een aardsch leven zouden opdoen — geloof in Hem te hebben, Die niet alleen de wereld schiep, maar de wereld zou verlossen, die het menschedom zou verlossen van den val die te komen stond en aldus werd ons de gelegenheid geschonken te toonen of wij met een kennis van goed en kwaad en in het beoefenen van onzen vrijen wil, alles zouden doen, wat de Heere onze God zou bevelen; geloof in Hem te hebben door Wiens almachtig gezag de menschheid verlost zou worden van den dood en het graf.

Maar er was een ander, die dat plan verwierp en velen door zijn misleiding en arglistige drogredenen van God wegvoerde en hij zeide: „Hier ben ik, zend mij. Ik wil Uw zoon zijn en ik zal alle menschen verlossen, zoodat niet een ziel zal verloren gaan en zekerlijk wil ik het doen, geef mij daarom Uw eer”. En God zeide: „Ik zal de eerste zenden”. En Satan, want hij was het die aldus sprak, werd toornig en werd uit den hemel geworpen en met hem viel een derde van de hemelsche schaar.

Het eene zeer belangrijke punt is dan, den mensch te leeren geloof in Hem te hebben, Dien God gezonden heeft en den anderen, dien God uit den Hemel heeft geworpen, te verwerpen. Het eerste was een plan van vrijheid, waarin de mensch zijn eigen wilskracht moest beoefenen; het andere was dwang en aan het eind, onderwerping aan de macht van het kwaad. Het onderwijzen van deze fundamenteele waarheid, is het goede zaad geweest, dat ik steeds getracht heb in de harten der menschen te planten, in dezen dikwijls zwaren, zuren en harden, maar tevens teelkrachtigen en vruchtbaren grond.

Maar andere zaden werden voortdurend in dezen ontvankelijken grond geplant — kwade zaden. Deze oorlog begon in den Hemel en werd hier op aarde voortgezet. De kwade hand, die zoovelen van God had weggevoerd in dat eerste, vroegste conflict, met zijn booze volgelingen, ging hier voort om het menschedom te verleiden door kwaad zaad te planten, zaden van haat, hebzucht en wellust. En deze groeien ook bij het goede zaad. Zij zijn het onkruid, de doornen en distelen. Vandaar zal de goede landbouwer ze uittrekken of besnoeien, opdat zij het goede niet zullen overdekken of in zijn groei hinderen. Dit noemen wij *bekeering* van zonden of het uitwerpen van duivelen.

Dan komt de behoefte aan het *water*, weer iets noodzakelijks in succesrijk landbouwen. Daarom prediken wij niet alleen geloof en bekeering, maar ook doop door onderdompeling tot vergeving der zonden, voor het vernietigen van al de kwade gevolgen der zonde, zoodat het hart en de ziel der menschen reingewassen mochten worden in het bloed van het Lam Gods; met Hem door den doop in Zijn dood begraven te worden en voort te komen uit het watergraf in de gelijkenis van Zijn glorierijke opstanding.

Laat nu *de zonneschijn van Gods Heiligen Geest* binnen. Hoe kan de tuin in donkerheid groeien? Hoe kunnen de boomen bloeien en hun lekkere vruchten voortbrengen? Of hoe kunnen de velden groeien, of in een gouden oogst rijpen, tenzij de zon hen beschijnt? Hoe kunnen wij de dingen Gods kennen of verstaan, zonder het licht van Zijn Heiligen Geest? En toch, „dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den Eenigen en Waarachtigen God en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt”. Vandaar is het noodig de gave des Heiligen Geestes te ontvangen, die in het Evangelie van onzen

Heere aan bekeerde en gedoopte geloovigen geschonken wordt door het opleggen der handen.

Deze zijn de besliste noodzakelijkheden in dit practische landbouwen, waarin ik zoovele mijner levensjaren betrokken ben. Er blijken twee soorten „landbouwen” te zijn en zij zijn beide practisch. Hoe schoon en prachtig gelijken zij op elkander. Ik geloof, dat het Goethe was, de groote Duitsche dichter, die zeide: „Al het tijdelijke is slechts een afschijnsel van het eeuwige”.

En nu heeft Broeder Widtsoe, die met de wetenschap van den landbouw zoo goed op de hoogte is — het ontginnen van woest land in de wildernis — ook nog een grootere ondervinding als een Apostel van den Heere Jezus Christus, in het bewerken van het menschelijk hart, in het planten van het zaad des geloofs, niet alleen bij monde, maar ook met overtuiging door pen in dit nog uitgestrekter veld van de menschelijke welvaart, door in geestelijken vorm deze zelfde besliste noodzakelijkheden van het practische en succesrijke landbouwen aan te wenden.

Moge de Heere hem in zijn bediening in het buitenland zegenen. En als hij de verschillende zendingen in Europa zal bezoeken, moge hij dan in staat zijn de woorden des eeuwigen levens te spreken tot elke natie, geslacht, taal en volk, waar hij ook moge gaan, ja tot het overtuigen van de oprechten van hart en in een taal, die voor hen verstaanbaar zal zijn. Dit is mijn nederig gebed en oprecht verlangen voor broeder Widtsoe en ik vraag het in den naam van Jezus Christus, Amen.

DE GRONINGSCH E CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche conferentie van het Groningsche district werd op den 14en en 15en April j. l. in Groningen gehouden. Zij ving des Zaterdagmiddags, den 14den April, om half drie aan met een zendelingenvergadering, waar 14 Ouderlingen elkander in hun getuigenissen aanspoorden tot dienstbaarheid en daarna van Zendingpresident J. P. Lillywhite waardevolle instructies ontvingen.

's Avonds werd een openbare vergadering in het gebouw „Harmonie” gehouden. Nadat het lied „Cumorah” was gezongen en Ouderling J. F. Kikkert van Amsterdam een zegen had afgesmeekt, zong een zendelingen-kwartet „See the mighty angel flying”. Vervolgens werd een lezing met lichtbeelden over het ontstaan, het voortkomen en de goddelijke waarde van het Boek van Mormon gehouden en een en ander verduidelijkt met lichtbeelden. Bij wijze van onderbreking vergastten vier bereidwillige zendelingen de hoorders op het lied „Een engel van den Heer”. Met een frisch gezongen „Wij danken U, Heer, voor profeten” en een dankzeggingsgebed door Ouderling A. G. Winkel van Utrecht eindigde

deze succesrijke vergadering, waar o. a. 57 vreemdelingen tegenwoordig waren, hetgeen in een stad als Groningen een reden is tot ruime voldoening.

Des Zondagsmorgens 10 uur: ondanks een ijzige koude waren verscheidene tientallen getrouwe leden en vrienden weer present. Na het zingen van „Des menschen vrije wil” opende Br. K. Woltjer van Groningen met gebed. Een dubbel kwartet getiteld „Heilboden Gods”, gezongen door enkele plaatselijke broeders en zusters, volgde. Na een korte inleiding van Districts-president R. A. Matson kreeg Ouderling D. G. Thomas, president van het district Amsterdam het woord. Wij verkondigen volgens spr. de eerste beginselen van het Evangelie als noodzakelijk. Christus heeft ook voor de persoonlijke zonden verzoend op voorwaarde van gehoorzaamheid. De zegeningen, aan het Evangelie verbonden, zullen alleen komen door het leven van de beginselen van het Evangelie. God heeft de belofte aan Malcachi, dat Elia zou komen, vervuld in 1836, toen de sleutelen van het werk voor de dooden overgedragen werden aan Joseph Smith en Oliver Cowdery. Spr. maande den leden aan om zooveel mogelijk namen van afgestorvenen te verzamelen, opdat plaatsvervangend werk voor hen gedaan kan worden.

Ouderling A. G. Winkel, president van het Utrechtsche district, zei, dat het Evangelie hem een troost was en haalde vervolgens Matth. 5 vers 11 aan. Zonder tegenspraak en tegenkanting zouden wij het Evangelie welhaast waardeeren noch beseffen. Spr. verheugt zich in de vervolging om des Evangelies wille. „Die nooit heeft geleden heeft nimmer geleefd, die nooit heeft gestreden heeft nimmer gestreefd”. Wij zullen niet weten dat wij geleefd hebben, als wij geen hinderpalen in het leven ontmoeten. De strijd tegen en de moord op Joseph Smith zijn mede-bewijzen dat hij waarlijk een Profeet van God was.

Ouderling F. W. Newbold, president van de Groningsche gemeente, zette uiteen hoe de vrouw van Lot voor haar ongehoorzaamheid gestraft werd. In deze bedeeeling gaan de oordeelen des Heeren ook als zwavel en vuur over de menschen en velen worden, evenals Lot's vrouw, gestraft omdat zij den raad van Gods dienstknechten, n. l. om zich te bekeeren van zonde en dwaling, niet op willen volgen. Wij hooren veel over het Evangelie van Christus, maar de groote vraag is, uit welke bron het komt. Niet allen kunnen ons de waarheid daaromtrent vertellen. Alleen zij, die van God gezonden zijn.

Een heerlijk lied, „Trusting” geheeten, werd door Ouderling Wm. F. Ashton, president van Rotterdam, gezongen.

Ouderling J. F. Steenblik, president der Arnhemsche Gemeente, was de volgende spreker. De vreeze des Heeren, d. i. het beginsel aller Wijsheid, ontbreekt heden ten dage duizenden. Daardoor is

een kennis van het Evangelie nog verre van algemeen. Spr. behandelde de geschiedenis van de Paarl van Groote Waarde en eindigde met een getuigenis te geven.

Ouderling J. F. Kikkert van Amsterdam besprak profetieën betreffende de komst van het Boek van Mormon en toonde aan, hoe in de ontdekking van de platen, en het vertalen en de publicatie van het Boek van Mormon, deze profetieën van o. a. Ezechiël, David en Johannes de Openbaarder vervuld zijn. Niets dat goed is, verloochent den Christus. Het Boek van Mormon verloochent den Christus niet en beantwoordt vele vragen, die voor de wereld onoplosbaar zijn.

Ouderling V. T. Holland, president der Haarlemsche gemeente, was de laatste spreker. Een afwijking van de beginselen van het Evangelie werd voorzien door de apostelen van ouds, en eveneens een „wederoprichting aller dingen” in de laatste dagen. Door Zijn Profet Joseph Smith heeft God in deze dagen de groote waarheden van het Evangelie opnieuw geopenbaard, nadat een kennis daarvan verloren was gegaan.

Tot slot werd „God is Liefde” gezongen, waarna Broeder P. J. Croese van Groningen eindigde met dankzegging.

De namiddagvergadering voor de leden ving om twee uur aan met het zingen van lied 38. „Komt Heil'gen komt”. Broeder Renkema vroeg om de leiding van den Geest des Heeren, waarna het lied „Tot vernieuwing des verbonds” gezongen werd. Nadat het Heilig Avondmaal bediend was, werden de leiders der Kerk voorgesteld en eenparig ondersteund door opsteken der handen.

Ouderling H. Hansen, president der Leidsche gemeente, opende de rij der sprekers. Er is slechts één weg om in Gods tegenwoordigheid te komen. Het Evangelie is een blijde boodschap voor hen, die gehoorzaamheid er aan willen betoonen. Velen vinden den breeden weg tot verderf, omdat zij menschengeboden naleven en onwillig zijn om de wetten van God te onderhouden. Spr. geeft zijn getuigenis, dat dit Evangelie van den Hemel is geopenbaard.

Ouderling M. Webb van Doetinchem maakte den aanwezigen duidelijk, hoe de mensch der zonde geen gemeenschap met God kan hebben. De geschiedenis van den Farizeeër en den tollenaar werd aangehaald. De noodzakelijkheid van bekeering en gehoorzaamheid toonde spr. aan.

Vier zusters verrastten de hoorders vervolgens met een kwartet, getiteld „Gods voorzienigheid”. Ouderling Kikkert begeleidde op het orgel.

Ouderling J. D. Lillywhite van Rotterdam verhaalde op duidelijke wijze de geschiedenis van den blinden man, die genezen werd door Jezus' woorden op te volgen. De mensch moet zich bekeeren zoolang hij de gelegenheid daartoe heeft en niet uitstellen. Als wij onzen tijd verspelen zal een verkeerde geest ons overwinnen en

zonder bekeering zal diezelfde geest ons ook na den dood bezielen.

Ouderling H. Schotel van Rotterdam wees er op, aan de hand van 2 Petrus 3 : 9, hoe God wil, dat allen tot bekeering komen en dat niet eenigen verloren gaan. Allen krijgen de kans om het Evangelie te hooren en uit te leven. God houdt zich niet op met een redelooze uitverkiezing tot zaligheid.

Ouderling A. Asmus van Groningen toonde uit de H. Schrift aan, hoe de vroegere bedienaars in het Evangelie door bevoegde mannen gekozen werden. De bijbel leert ons, dat zij, die zonder bevoegdheid evangelieverordeningen bedienden, gestraft werden. Met het geven van zijn getuigenis eindigde spreker. Lied no. 33 werd tot slot gezongen en Br. W. van Komen Jr. zond een dankgebed op.

's Avonds om zeven uur kondigde het zingen van „O, vast als een rotssteen” aan, dat de laatste openbare bijeenkomst dezer conferentie een aanvang had genomen. Na een gebed door Br. P. van Komen zongen enkele ijverige broeders en zusters een dubbel kwartet, getiteld „Oh, my Father”.

Het eerst nam Ouderling Wm. F. Ashton, president der Rotterdamsche gemeente, het woord. Spr. behandelde de tekst: „De waarheid zal uit de aarde spruiten en gerechtigheid zal van den hemel nederzien”. (Psalm 85 : 12). De waarheid is het Evangelie van Jezus Christus. Het is een kennis van het verleden, het heden en dat wat te komen staat in ons leven. „Gerechtigheid” is de macht van het priesterschap om in de Waarheid te bedienen. „De gerechtigheid en de vrede zullen elkander kussen”, dat is, het Priesterschap en het Evangelie zijn nu innig vereenigd tot zaligmaking der menschen. Het Boek van Mormon bevat ook de waarheid van het Evangelie. Spreker sloot met een inspireerende getuigenis van den goddelijken oorsprong van het Boek van Mormon.

De menschen zoeken allen naar geluk en zoovelen zoeken tevergeefs. Aldus Ouderling N. van Alfen, gemeentepresident van Dordrecht. Het geluk is niet te vinden in rijkdommen, ook niet in het zich afzonderen achter sombere kloostermuren, doch in het dienen van Christus te midden eener omgeving met zoowel tegengals medewerking. Het Boek van Mormon is een waarheidsdam in de levensstroomden der menschen. Veler levensstroomden zijn te zwak om over den dam heen te gaan, de dam wordt hun tot een obstakel en soms worden zij zelfs als een stinkend moeras, een hindernis voor andere stroomden. Spreker eindigde met een krachtig beroep op de vrienden om een onderzoek in deze boodschap in te stellen.

Ouderling Ashton zong een aandoenlijke solo, genaamd „A perfect day”, door Ouderling J. D. Lillywhite op het orgel begeleid.

Ouderling R. A. Matson, president van het district Groningen,

legde er den nadruk op, dat geen mensch het recht heeft om eenige verordening of inzetting van het evangelie te veranderen. Niemand kan tot den Vader komen dan door Christus, d. i. de leer van Christus. Geloof, daadwerkelijke bekeering, doop tot vergiffenis der zonden en het ontvangen van de gave van den H. Geest zijn vier noodzakelijke stappen om tot den Vader te komen.

President John P. Lillywhite der Nederlandsche Zending, als laatste spreker, stelde zich de vraag: Wat heb ik aan het leven, wat heeft het leven en de menschheid aan mij, als ik mij afzonder van de wereld en op mijn eigen houtje tracht zalig te worden? Zij, die zich afzonderen, doen geen goed, want zij ontmoeten het kwade niet. „Vreest God en onderhoudt Zijne geboden”. Deze wijze raad van den Prediker behoort opgevolgd te worden. Daarin alleen is het geluk. Spreker besprak op schoone wijze de standvastigheid die Christus bij de groote verzoeken van Satan aan den dag legde. Wij moeten alle verkeerde dingen uit ons leven bannen en God alléén dienen, zooals Hij gediend wenscht te worden. Onwaarheid is helsch. Zij brengt smart en ontevredenheid. Het Evangelie is gegeven als een Gids in het leven; doch als men dien Gids opzij schuift, zal men dwalen in paden van zonde en aan het einde moeten zeggen: Het was alles ijdelheid wat ik gedaan heb! Hij, die Gods dienstknechten bespot en krankzinnig noemt, zal zeker den oogst van zijn ongerechtigheid vergaren. Spreker sloot met een krachtige getuigenis dat het geluk alleen in het Evangelie te vinden is.

Lied 65 werd tot slot gezongen, waarna Br. T. Drent den Heere dankte voor de heerlijke oogenblikken die men genoten had.

Het was inderdaad een heerlijke conferentie. Er openbaarde zich een wonderlijke harmonie in de getuigenissen der vijftien verschillende ouderlingen.

Onbewust misschien — maar toch zeker — was de hoofdtoon van elke getuigenis: Bekeert u van zonde en dwalingen en dient God, niet zooals u goeddunkt, doch zooals Hij het geboden heeft. En kan er bij zoo'n gelegenheid een betere vermaning gegeven worden?

Gedoopt.

Onlangs werden te Rotterdam negen zielen door den doop in Christus' Kerk geleid. Moge de vreugde, welke zij bij deze gelegenheid genoten, voor immer hun deel zijn!

Uit Zion.

Te Salt Lake City is kortgeleden overleden Zuster Adriaantje van Ry, geboren den 21en Juli 1887; gedoopt den 22en Januari 1921 door President John P. Lillywhite en dien volgenden dag door Ouderling W. Woltjer als lidmaat bevestigd.

In October 1924 had Zuster Van Ry het groote voorrecht naar Zion op te gaan. Zij is een moeder van zeven kinderen. Het zonder moeder te moeten doen, haar lieve stem niet meer te hooren, is inderdaad een zwaar verlies. Ons oprecht gebed is voor haar achtergebleven echtgenoot en kinderen, dat de heldere stralen van het Evangelielicht hun leed mochten verzachten.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

KWEEKT AAN: NEDERICHEID EN GEHOORZAAMHEID. VERWERPT JALOEZIE!

„Voorwaar zeg Ik u, indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan”.

Aldus sprak de Grootte Meester toen Hem door enkele Zijner volgelingen gevraagd werd, wie de meeste in 't Koninkrijk der hemelen zou zijn. Als wij de vraag zoo oppervlakkig beschouwen, zien wij er in het geheel niets verkeers in. Maar de Heiland, Die zoo'n goeden kijk op het menschedom had, verstond hieruit, dat er eenigen waren, die zichzelf gaarne op den voorgrond wilden plaatsen; ze wilden gezien worden. Een weinige jaloezie bevond zich in hun harten. Heel goed verstond de Zaligmaker de ernstigheid der jaloerschheid. Overtuigd dat die ziekte den persoon ongeschikt zou maken voor het Rijk des Vaders, gaf Hij het zoo treffende antwoord en wees Zijn volgelingen er nadrukkelijk op, nederig te zijn. Een jaloersch persoon maakt zich allicht schuldig aan „kwaadspreken”. En hoe vreeselijk is de ziekte aanmerkingen te maken op anderen. Niet alleen wordt het karakter van den door dit kwaad ingenomen persoon bedorven, ook het vleeschelijk lichaam lijdt onder een dergelijke kwaal. Zoowel als door diepe droefheid het leven van menig vader en moeder geknakt werd, zij leden naar geest zoowel als naar lichaam, door het ten gronde gaan van een hunner kinderen, die zij zoo innig liefhadden, die in de wereld de verleiding niet vermocht te weerstaan en aldus zijn deugd verloor, alzoo ook met de vergiftigende invloeden van fout-zoeken; de geest en het lichaam worden meest gevaarlijk en doodelijk aangetast.

Een voorbeeld, hetwelk te vinden is in het eerste begin van de Heilige Schrift, is zeer leerzaam. Kain en Abel, twee zonen van de eerste ouders waarvan in het Oude Testament wordt gesproken, offerden ieder van hetgeen God hun had geschonken een gedeelte aan den Heere. Omdat Abel in zijn offer nederiger en oprechter was dan Kain, zijn broeder, nam de Heere het offer van den eerstgenoemde aan en verwierp het offer van diens broeder. Kwade booze denkbeelden kwamen daardoor in het hart van den landman, Kain, op. Het is ook zoo moeilijk, als men niet nederig is, om aan

te zien, dat een jongere broeder of zuster in het gelijk wordt gesteld. Dit was het geval met Kain. Zeker had zijn broeder niet eerlijk gehandeld, aldus redeneerde hij. Dit vonkje jaloezie wakkerde door booze overdenkingen aan tot een vuurtje. Duivelsche inblazingen maakten dit tot een helsch vuur. Kain's gemoed moest tot een uitbarsting komen; het vuur van haat en nijd moest een uitweg hebben. In zijn woede greep hij zijn broeder Abel, versloeg hem en — werd de eerste moordenaar waarvan de bijbel ons vertelt. Dat vuur had hem gebracht tot een daad, waarvan hij tot in alle eeuwigheid de gevolgen zou ondervinden. Een teeken werd door den Heere aan Hem gesteld, hetwelk zooals wij in de Paarl van Groote Waarde lezen, een zwarte huid was. Kain waarom toch niet verstandiger gehandeld! Maar hoe had hij beter kunnen handelen, zoo luidt misschien de vraag van sommigen. Had hij dat vuur der haat, gesticht door jaloerschheid, niet kunnen dooven? Zeker! Ook hem was het Evangelie van den Zoon van God gepredikt. De Heiligen der Laatste Dagen weten dat de Heere reeds aan Adam en Eva de Boodschap der Zaligheid bekend maakte en zij deden zulks mede aan hun kinderen en kindskinderen.

Het beste blusmiddel om het oplaaiend vuur der haat in ons te stuiten is de groote wet van het Evangelie te gehoorzamen, als gesproken door den Meester: „Hebt uw naasten lief als uzelfen en God boven alles”.

Een andere bijbelsche geschiedenis, met hoeveel droefheid wij deze ook lezen, kan, indien wij rechtvaardigheidsgevoel willen aankweken, van veel nut zijn. Nederige menschen, die den bijbel aannemen als het Woord van God, vinden dat boek het beste richtsnoer om hen te leiden naar de plaats van eeuwige vreugde en verhooving.

De gebeurtenis met Farao, die het volk van Israël zoo slecht behandelde, geeft ons in ruime mate stof tot denken. Stijfhoofdig als deze was, onwillig om naar Gods dienstknechten te luisteren, haalde hij zich niet alleen zelf ernstige gevolgen op den hals; ook al zijn onderdanen leden door zijn verwaandheid en verbeelding. Het woord van den Godsman Mozes werd als ongesproken beschouwd. Farao ging voort de Israëlieten als slaven en nog minder te behandelen. Maar het geschrei van Gods verbondsvolk drong tot in den hemel door. De groote Schepper nam het schreien en snikken van de zoo misbedeelde Israëlieten waar en aan Mozes werd opdracht gegeven in den naam des Allerhoogsten Farao en zijn volk voor hun wreedheid te straffen. De trotsche keizer wenschte echter het hoofd niet te buigen. Hij zou als heerscher moeten toegeven en aldus de geheele natie laten zien, dat hij minder was dan Mozes! Geenszins!

Hier hebben wij het! Zichzelf als de mindere te erkennen, zich over te geven aan Gods dienstknechten, hun vermaningen ter harte

te nemen, o het is zoo moeilijk als wij niet nederig zijn. Vooral als men in het ongelijk gesteld wordt. Dan schaamt men zich. Zoo ook met Farao. Hij als machtig heerscher, bezitter van land, goed en goud, zou zich de les laten lezen door een schaapherder! Geen sprake van — zijn hart werd verstokt. Hier is dan de verklaring van „God verstokte Farao's hart”. De Kenner aller harten wist dat Farao hoogmoedig was en zich niet zou storen aan wat Mozes deed en zeide. Daar kwam nog bij, dat de tovenaars, de duivelkünstenaars in Egypte, Mozes in het doen van wonderen evenaarden en aldus kreeg Farao nog meer praats. Toen echter aan het eind de Engel der Verwoesting het land Egypte doorging en de eerstgeborenen in al de gezinnen der Egyptenaren met den dood werden geslagen, werd het den grooten keizer duidelijk, dat hij niets in te brengen had als Gods dienstknechten op last van den Hemelkoning spraken en handelden. Het weigerend antwoord werd veranderd in het „Trekt uit!”.

Wat een ellende had hij zich en zijn volk op het hoofd gehaald. Wat een tranen hadden er gevloeid door zijn stijfhoofdigheid. Hij wilde niet de minste zijn; nederigheid ontbrak hem. Jaloerschheid, opgewekt door zijn verbeelding, dompelde een geheele natie in diepen rouw; groote smart en bitter geschrei werd in elk deel van zijn gebied waargenomen. Domme Farao! om zich zoo te laten beïnvloeden door booze machten!

Indien in rechtvaardigheid gelezen, dan ligt er in elke bijbelgeschiedenis een les, waaruit veel is te leeren.

Als Mozes van vroeger, spreken thans apostelen en profeten als machthebbenden. Wee hen, die zich verzetten tegen hetgeen deze Godsmannen als raad en wet uitgeven. De wederspanningen zullen hun droevig lot niet kunnen ontloopen. Laat het Water des doops, Heiligen der Laatste Dagen, het blusschingsmiddel zijn voor alle booze invloeden die tot u mochten komen. Houdt uw hart vochtig met het Water, waaruit gij nieuwgeboren zijt, zoodat het vuur van jaloerschheid, kwaadspreken, aanmerkingen maken enz. geen plaats in u zal kunnen vinden. En ziet, de woorden van den Meester zullen u tot een zegen zijn!

Th. S.

GOD'S WIL. *)

Ofschoon weerstreefd, toch tenslotte het hoogste.

Geloofst gij dat „alles wat is, goed is?” Ik niet, ik kan dat niet gelooven. Indien goed beteekent: in overeenstemming met Gods wil, dan is er zeker veel verkeerd in de wereld. Maar — wordt er betoogd — God is almachtig en heeft dus de macht om alle dingen te leiden zooals Hij wil. Toegestemd. Niettemin gaan de schrif-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

tuurlijke en wereldsche geschiedenis hand in hand met den onstuimigen loop der tegenwoordige gebeurtenissen om aan te toonen dat overtreding der Goddelijke wet even oud is als het menschedom, en even hardnekkig.

God heeft den mensch vrijheid van handelen gegeven. Het is Gods wil, dat deze vrijheid, dit geboorterecht van den mensch onaangetast blijft, doch het is tegen het Goddelijk doel dat de mensch zijn vrijen wil zoude misbruiken, en zijn vrijheid zou opvatten als een vergunning om verkeerd te doen. En zooals het met het individu is, zoo is het ook met groepen en volken.

Gedurende Israëls moeilijken tocht uit Egypte, waar zij hadden gewoond als in een gevangenis, naar Kanaän, het land der beloofde erfenis, gaf de Heere hun vele wetten en stelde verordeningen vast, met de belofte dat Hij hen zoude zegenen indien zij er zich aan onderwierpen en waarschuwde hen dat rampen zouden komen, indien zij ongehoorzaam bleken te zijn. Gelijk het heilig verslag verder aantoont, is het duidelijk, dat Israël den verkeerden weg had gekozen; zij verbeurden de zegeningen en oogstten vervloeking.

Ten tijde van Samuël riepen de Israëlieten luide om een koning. Zij waren de democratische regeering der godsmannen, onder welke zij voorspoedig waren geweest, moede en wenschten net als alle naties te zijn, een monarchie, met een koning, die een kroon draagt, een scepter zwaait en op een troon zetelt. Lees 1 Samuël, hoofdstuk 8. Deze toestand was voorzien en voorspeld: niettemin waren de menschen niet recht in hun eisch en de Heere gaf toe onder protest. Het waren werkelijk verheven woorden, welke Hij tot den profeet sprak: „Zij hebben niet u verworpen, maar zij hebben Mij verworpen, opdat Ik over hen niet zoude heerschen”. Zij kregen hun koning, en het werd een langdurige opeenvolging van vorsten, van wie sommigen ware tyrannen bleken te zijn; en het volk zuchtte onder de verdrukking, waartegen zij waren gewaarschuid.

Was het Gods wil, denkt ge, dat Israël zondigde? Kan het Gods wil zijn dat eenig mensch of een natie onder de slavernij der zonde komt? Is het Gods wil dat de mensch van zichzelf een versufte tronkaard maakt, van zijn gezond verstand beroofd, met geen ander leven in zich dan zijn brute hartstochten? Of dat de mensch zijn naasten door onrechtmatige overheersching verdrukt, hen aldus van die rechten beroovende, op welke God zelf weigert inbreuk te maken, ofschoon deze rechten schandelijk worden misbruikt? Is het Gods wil dat vrouweneer voor goud wordt verkwanseld en dat de ondeugd onbedreigd door de wereld schrijdt?

Te denken dat deze schanddaden in overeenstemming zijn met Gods wil, is Hem daarvoor aansprakelijk stellen. Hij zou dus de oorzaak der zonden zijn. De gedachte alleen al is godslasterlijk.

Gods almacht openbaart zich in het oppermachtige, door middel

waarvan uit het onmiddellijk kwade nog het goede kan voortkomen. De misdaad van alle eeuwen, welke op de helling van den Calvarieberg werd voltrokken, is het middel tot redding der wereld gebleken. Doch de vreeselijke schuld aan het verraad, aan de valsche getuigenis en aan de kruisiging wordt in geen enkel opzicht verminderd door de glorierijke uitkomst.

Door de achtereenvolgende perioden van gevangenschap en de algemeene verstrooiing van Israël, welke een gevolg was van den ontrouw jegens Jehova, is een kennis van den waren en levenden God zelfs tot donkere en afgodische volken doorgedrongen.

En aldus hebben de rampen van deze natie ¹⁾ Goddelijke doeleinden gediend. Ik kan het verschrikkelijke bloedbad en de onmenselijke vreeselijkheden van den wereldoorlog niet beschouwen als een openbaring van den directen wil van God. Dit afschuwelijke conflict kwam in de wereld door machtswellust en zucht naar winst. Het sproot voort uit het heilloos plan om het menschdom van zijn door God gegeven rechten te berooven en het aan een autocratische heerschappij te onderwerpen. Het was een herhaling van hetgeen voorviel in de eerste worsteling, toen Michaël, de kampioen van den vrijen wil, zijn legerscharen tegen Lucifer's volgelingen leidde, die door macht wilden heerschen. (Zie Openbaring 12 : 7-9).

In de vrije uitoefening van den wil en het recht om te beslissen ging ons volk ²⁾ vrijwillig en plechtig in den grooten strijd om der gerechtigheid wil. En uit dit wilde bloedbad zullen de schitterende juweelen van vrede en vrijheid voor de menschen te voorschijn komen; en aldus verrijkt zal de wereld beter bereid zijn om den Christus te ontvangen, wiens komst aanstaande is en wiens heerschappij heilig zal zijn. En de rechten van alle menschen zullen dan ontzien en verzekerd zijn.

Gods macht en glorie zal in de overwinning van het recht openbaar gemaakt worden, en in het goede dat uit het tegenwoordige kwade zal voortkomen. Maar in het eeuwige rechtsgeding, zal de verantwoordelijkheid voor de misdaad, waardoor de oorlog uitbrak, wegen op den mensch, de menschen, de natie of naties, die het bevel des duivels opvolgden in de poging het menschdom te overweldigen.

Zoo is Gods hand machtig om het recht te bevorderen; en ofschoon Zijn wil wordt weerstreefd en zijn geboden worden overtreden, zal toch het kwade door het goede worden gevolgd.

Goddelijk mishagen is het deel van allen „die Zijn hand niet in alle dingen erkennen, en Zijn geboden niet gehoorzamen”. (Leer en Verbonden 59 : 21).

Uit „Vitality of Mormonism” door J. E. Talmage.

Vertaald door A. J.

1) Amerika. — Vert.

2) Het Amerikaansche. — Vert.

HET KWAAD DOOR HET GOEDE TE OVERWINNEN.

Toen ik tusschen de velden en tuinen doorliep, merkte ik onder de alfalfa *) eenige plekken op, waar de „russische distel” een tijdlang de alfalfa had verdrongen, die verscheidene jaren onverzorgd was gelaten en aldus waren de wortelen verschrompeld en bijna dood gegaan.

Daardoor schoten de distelen als bij tooverslagen op en overmanden zeer spoedig de zwakke wortelen en stengels van de alfalfa.

Toen werd de alfalfa verzorgd en bevochtigd en de wortelen, die groote hoeveelheden vocht dronken, werden sterk — zoo sterk, dat zij haar wortelen tusschen al de distelen door heenzone, die korte wortelen hadden. En thans heeft de alfalfa in werkelijkheid de gevaarlijke russische distel overwonnen.

Zoo is het met ons geloof in Jezus Christus. Als wij het stil laten liggen groeit het onkruid der zonde in de tuinen van onze gedachten en overwint bijna en soms overwint het in werkelijkheid, de wortelen van het goede. Toch als wij voortdurend het onkruid der zonde besnoeien en de zaadgedachten van het geloof in Christus aankweken, dan zullen wij aan het eind zoo diep in ons geloof geworteld zijn, dat het onkruid der zonde gemakkelijk ontworteld kan worden en wij zullen voortvaren tot volmaking. Verzaak daarom niet met volle teugen van het vocht uit de fontein des geloofs te drinken.

„The Juvenile Instructor”, Febr. 1928.

---

*) Een klavergewas.

„ZOON, GEEF MIJ UW HART”.

Wie sprak? Een stem! Niet vergezeld van de donderen en bliksemen van Sinai, maar een stille, zachte stem, die gelijk een echo vanuit onze eerste, vroegste kindsheid, uit de eeuwigheden van het verleden schijnt te weerklinken; die gelijk het lied der engelen bij de geboorte van Christus, vanuit de onmetelijke ruimte van de met sterren bezaaide hemelen schijnt neer te komen: „Zoon, geef mij uw hart”.

Een stem eens Vaders, vol liefde. Dezelfde stem, die aan den morgen der schepping riep: „Er zij licht”, en er was licht. Dezelfde stem, die aan den morgen der opstanding zal uitroepen: „Er zij leven”, en de dooden zullen wederom leven.

Aan de eerste roepstem is ten volle beantwoord; zoo zal er aan de laatste. Doch deze, zoo verlangend, zoo vol teederheid, zal zij slechts „als de stem eens roependen in de woestijn” zijn? Laat ons eens zien!

Tot wie wordt er gesproken? De stem wordt niet gericht tot de natuurlijke schepping, ofschoon zelfs de natuur de heerlijkheid van den Schepper niet vergeet, want de Psalmist zegt:

„De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt zijner handen werk. De dag aan den dag stort overvloediglijk sprake uit, en de nacht aan den nacht toont wetenschap. Geen spraak en geen woorden zijn er, waar hunne stem niet wordt gehoord”.

Het wordt niet gesproken tot de weinige uitverkorenen, aan wie de Heere Zich op bergpieken of in stille boschjes in dagen van ouds of in deze laatste bedeeeling in visioenen of droomen geopenbaard heeft. Het is tot u, die met Hem, in het eeuwig verbond zijt getreden, om Hem te dienen en de Zijnen voor immer te zijn; tot u is het, dat Hij gezegd heeft: „Zoon, geef mij uw hart”.

Wat wordt er gezegd? „Geef mij uw hart”. De wereld zegt tot haar inwoners: „Geef mij uw arbeid”, de wetenschap zegt tot haar beoefenaar: „Geef mij uw kennis”, maar een vader zegt tot zijn kind: „Geef mij uw hart”. Een ieder vraagt hetgeen hij van de grootste waarde acht. De hand, het teeken van lichamelijken arbeid, nuttig en eerbaar, moet zich oefenen in het beantwoorden aan de eischen van de noodzakelijkheden des levens; het hoofd, het teeken van verstandelijke werkzaamheden, dat veredelt en regeert, moet zich oefenen in het verkrijgen van het beheer over de elementen, maar het hart, het teeken van de beweegredenen en sterke begeerten, dat al hetgeen de hand en het hoofd doen kunnen, bezielt en verlicht, — het hart moet toegewijd worden, ten einde een aannemelijk offer te worden. In dit vragen en in dit voorbereiden om gehoor te geven, ligt de grondtoon van het onderwijssysteem, dat die groote Godsman, Brigham Young, voor de jeugd van Zion heeft aangevangen, toen hij de Brigham Young Universiteit oprichtte: „Zoon, geef mij uw hart”. Deze goddelijke boodschap is tot hem gekomen en hij antwoordde: „Heere, het is het Uwe”. Anderen zijn hem gevolgd en hebben eveneens gehoor gegeven.

Jeugd van Zion, tot een ieder van U komt de stem des Vaders: „Kind, geef mij uw hart”. Zijt gij bereid de vraag te beantwoorden in dat goddelijk geïnspireerde lied;

„O, mijn Vader, Die daar boven
Woont in heerlijkheid en licht,
Wanneer, ach! herwin 'k Uw bijzijn
En zie 'k weer Uw aangezicht.

Wanneer? Als U en ik geleerd hebben, zonder voorbehoud en zonder bepalingen, aan de liefdevolle roepstem des Vaders te gehoorzamen: „Zoon, geef mij uw hart”. — „O, Vader, het is het Uwe”.

Karl G. Maeser; the „Juvenile Instructor”.

IETS WAT EEN IEDER NOODIG HEEFT.

Indien iemand in woorden niet struikelt, die is een volmaakt man, machtig om ook het geheele lichaam in den toom te houden. Zie, wij leggen den paarden daarmede hun geheele lichaam om; zie, ook de schepen, hoewel zij zoo groot zijn en van harde winden gedreven, zij worden omgewend van een zeer klein roer, waarhenen ook de begeerte des stuurders wil. Alzoo is ook de tong een klein lid, en roemt nochtans groote dingen. Zie, een klein vuur, hoe grooten hoop hout het aansteekt. De tong is ook een vuur, een wereld der ongerechtigheid; alzoo is de tong onder onze leden gesteld, welke het geheele lichaam besmet, en ontsteekt het rad onzer geboorte, en wordt ontstoken van de hel. Want alle natuur beide der wilde dieren en der vogelen, beide der kruipende en der zeedieren, wordt getemd en is getemd geweest van de menschelijke natuur. Maar de tong kan geen mensch temmen. Zij is een onbedwingelijk kwaad, vol van doodelijk venijn. Door haar loven wij God en den Vader; en door haar vervloeken wij de menschen, die naar de gelijkenis Gods gemaakt zijn. Uit denzelfden mond komt voort zegening en vervloeking. Dit moet, mijne broeders, alzoo niet geschieden. Welt ook een fontein uit een zelfde ader het zoet en het bitter? Kan ook, mijne broeders, een vijgeboom olijven voortbrengen, of een wijnstok vijgen? Alzoo kan geene fontein zout en zoet water voortbrengen. Wie is wijs en verstandig onder u? Die bewijze uit zijnen goeden wandel zijne werken, in zachtmoedige wijsheid. Maar indien gij bitteren nijd en twistgierigheid hebt in uw hart, zoo roemt en liegt niet tegen de waarheid. Deze is de wijsheid niet die van boven afkomt, maar is aardsch, natuurlijk, duivelsch. Want waar nijd en twistgierigheid is, aldaar is verwarring en alle booze handel. Maar de wijsheid die van boven is, die is ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezeglijk, vol van barmhartigheid en van goede vruchten; niet partijdig oordeelende en ongeveinsd. En de vrucht der rechtvaardigheid wordt in vrede gezaaid voor degenen die vrede maken.

Jacobus 3.

Vaarwelgroet.

Geliefde broeders en zusters:

Als iemand naar een bepaald gedeelte van de wereld wordt gestuurd om goed voor zijn medemenschen te doen en hij zijn zending tot op zekere hoogte volbrengt, doet zulks hem goed gevoelen; daarna ontvangt hij met veel vreugde zijn overplaatsing naar een ander arbeidsveld.

Als hij zijn werk nog eens beziet, bemerkt hij, dat hij ook zeer veel goed heeft ondervonden, hetwelk door anderen werd gedaan, en dat goed heeft waarschijnlijk wel de hoofdrol gespeeld in het drama van zijn succes, ofschoon het waarschijnlijk van verschillenden aard was.

Wij werden naar Nederland gezonden om blijde tijdingen tot het volk te brengen en wij gevoelen dat, in weerwil van onze fouten en gebreken, wij tot op zekere hoogte onze zending hebben volbracht. Zooals wij hierboven aanhaalden, erkennen wij bij het overzien van hetgeen wij hebben gedaan de helpende hand van onze vrienden, die zich in elke handeling openbaarde. Derhalve wenschen wij van deze gelegenheid gebruik te maken, U, broeders en zusters te danken voor den steun, dien U ons heeft verleend in onze roeping, ook voor de opofferingen, die U heeft gemaakt en zeker niet het minst danken wij U voor de vele gebeden, die U voor ons heeft uitgesproken. Want vele malen hebben wij de gebeden van de Heiligen gevoeld en wij verzekeren U, dat zij gehoord en beantwoord zijn. Moge God U zegenen en met U zijn. Tot ziens!

Uw broeders in Christus,
GEO. A. GROVER. G. V. RICKS.